

Kniha Daniel — číslo čtyřicet osm

Odhalení proroctví: Význam Abakukova vidění, dvou desek a tajemství „každodenního“ v biblickém výkladu

Jeff Pippenger

2024-01-12

Nárůst poznání, který je znázorněn viděním o řece Ulai, je tím, co bylo nakonec zapsáno na dvě desky Abakukovy.

„S proroctvími, která pokládali za vztahující se k době druhého příchodu, bylo protkáno poučení zvláště přizpůsobené jejich stavu nejistoty a napjatého očekávání a povzbuzující je, aby trpělivě vyčkávali ve víře, že to, co je nyní jejich chápání temné, bude v příhodném čase objasněno.

„Mezi těmito proroctvími bylo i proroctví z Abakuka 2,1–4: „Postavím se na svou stráž a stanovíště si zřídím na věži a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a zřetelně je vyryj na desky, aby je čtoucí mohl snadno přečíst. Neboť to vidění je ještě pro určený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby se opozdilo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se vypíná, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou.““

Již roku 1842 vedlo pokynutí dané v tomto proroctví, aby „napsal vidění a zřetelně je vyryl na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet“, Charlese Fitcha k přípravě prorocké tabule znázorňující vidění Danielova proroctví a Zjevení. Vydání této tabule bylo pokládáno za naplnění příkazu daného Abakukovi. Nikdo si však tehdy nepovšiml, že totéž proroctví představuje i zdánlivé prodlení v naplnění vidění — dobu otálení. Po zklamání se tento oddíl Písma jevil jako velmi významný: „Neboť vidění jest ještě na určený čas, ale ke konci promluví a nebude lhát; prodlévá-li, očekávej je, neboť jistě přijde, neopozdí se.... Spravedlivý pak bude živ svou vírou.“ Velké drama věků, 391, 392.

Dvě desky Habakukovy jsou prorocky dvěma svědky. Podle Písma mají být dva svědkové přivedeni společně, aby byla potvrzena pravda.

Jestliže tě však neuposlechne, přiber s sebou ještě jednoho nebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků bylo potvrzeno každé slovo. Matouš 18,16.

Když jsou dvě Habakukovy tabule (průkopnické mapy z let 1843 a 1850) položeny jedna přes druhou, potvrzují pravdy, které byly klenoty Millerova snu. Omyl roku 1843, znázorněný na první tabuli, když je překryt druhou tabulí, ustanovuje dobu prodlení vidění. Miller (symbolický strážný těchto dějin) se ptal, co má říkat během rozepře svých dějin.

Postavím se na svou stráž a stanovíště zaujmu na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co ke mně promluví a co odpovím, až budu kárán. Abakuk 2,1.

Pán Millerovi uložil, aby zapsal vidění, a ve svém snu položil schránku obsahující ono vidění na stůl uprostřed svého pokoje.

I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš to vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby je čtenář mohl přečíst v běhu. Abakuk 2,2.

Tabulky pak označují dobu prodlení a první zklamání.

Neboť vidění je ještě pro určený čas; avšak při konci promluví a nebude lhát. I kdyby se zdržovalo, očekávej je, protože jistě přijde, nezdrží se. Abakuk 2,3.

Poté je znázorněn třístupňový proces zkoušky vyvolaný vzrůstem poznání (Millerovy klenoty).

Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít ze své víry. Abakuk 2,4.

Dvě třídy uctíváčů budou zjeveny skrze zkušební proces dvanácté kapitoly knihy Daniel.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

Moudří z Daniela jsou moudré panny z Matouše dvacáté páté, které byly ospravedlněny vírou, a bezbožní byli pošetilé panny, jež se povýšily v pýše. Na konci Millerova snu představují drahokamy olej v podobenství o deseti pannách, jímž bylo poselství.

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tím odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou v temnotě. Až zazní volání: „Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,“ ti, kteří nepřijali svatý olej, kteří ve svých srdcích neuchovávali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc získat olej a jejich životy ztroskotají.“
Review and Herald, 20. července 1897.

Světlo Millerových drahokamů v posledních dnech bude zářit desetkrát jasněji a jak číslo deset, tak i světlo jsou symboly zkoušky. V posledních dnech, znázorněných závěrem Millerova snu, světlo pravdy, představené na Abakukových deskách, vytváří zkušební poselství, které je v podobenství o deseti pannách znázorněno jako poselství Půlnočního volání. Tento proces zkoušky je opakováním procesu zkoušky v dějinách milleritů, neboť podobenství o deseti pannách se v posledních dnech opakuje do posledního písmene.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do konce času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Deset je symbolem zkoušky a na konci deseti dnů byli Daniel a tři mládenci na pohled krásnější a statnější než ti, kteří jedli pokrm Babylóna. Ti pyšní, představeni u Abakuka, kteří žili domýšlivostí, nikoli vírou, si vypěstovali charakter Babylóna. V dějinách milleritského hnutí se

stali dcerami Babylóna a u Abakuka jsou k označení charakteru těch, kteří se rozhodli nežít z víry, použity prorocké charakteristiky papežství.

Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít ze své víry. Ano, protože přestupuje skrze víno, je to muž pyšný, nezůstává doma; rozšiřuje svou žádostivost jako šeol, je jako smrt a nemůže být nasycen, nýbrž shromažďuje k sobě všechny národy a hromadí k sobě všechny lidi. Cožpak všichni tito proti němu nepronosou podobenství a posměšné přísloví a neřeknou: Běda tomu, kdo rozmnožuje, co není jeho — jak dlouho? — a tomu, kdo na sebe nakládá husté bláto! Což nepovstanou náhle ti, kteří tě budou kousat, a neprobudí se ti, kteří tě budou sužovat, a nestaneš se jim kořistí? Protože jsi oloupil mnohé národy, všechnen ostatek lidu oloupí tebe, pro lidskou krev a pro násilí spáchané na zemi, na městě a na všech, kdo v něm bydlí. Abakuk 2,4–8.

Proces zkoušky, který přichází na panny z Matouše dvacet pět, vytváří třídu ctitelů, kteří si vypěstovali charakter krále severu (papežství), jenž je také mocností, která „plenila mnohé národy“. Je to papežská moc, která je náhle uštknuta, právě tak jako byla Jezábel sežrána psy.

Toto praví Hospodin: Hle, ze severní země přichází lid a z končin země povstane veliký národ. Chopí se luku a kopí; jsou krutí a bez milosrdenství; jejich hlas hučí jako moře a jedou na koních, seřazeni jako muži k boji proti tobě, dcero sijónská. Slyšeli jsme o něm pověst: naše ruce ochably; zmocnila se nás úzkost a bolest jako rodičky. Nevycházejte do pole ani nechod'te po cestě, neboť meč nepřítelů a hrůza jsou na všech stranách. Dcero mého lidu, přepásej se žíní a válej se v popelu; rozhojňuj smutek jako nad jednorozeným synem, nejtrpčí nárek, neboť zhoubce na nás náhle přijde. Jeremjáš 6,22–26.

Dvě třídy v Abakukovi jsou ti, kdo jsou ospravedlněni vírou, a ti, kdo jedli a pili nauky Babylóna. Ti, kdo jsou v posledních dnech Millerova snu znázorněni jako panny, buď rozvíjejí Kristův charakter, a tak přijímají Boží pečeť, anebo rozvíjejí charakter papežství a přijímají znamení šelmy.

„Nastal čas, aby pravé světlo zářilo uprostřed mravní temnoty. Poselství třetího anděla bylo vysláno do světa, aby varovalo lidi před přijetím znamení šelmy nebo jejího obrazu na čela nebo na ruce. Přijmout toto znamení znamená dospět ke stejnému rozhodnutí, jaké učinila šelma, a zastávat tytéž myšlenky v přímém odporu proti slovu Božímu. O všech, kdo toto znamení přijmou, Bůh praví: „Ten bude pít víno Božího hněvu, které je nalito neředěné do kalicha jeho rozhorlení, a bude trýzněn ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.““
Review and Herald, 13. července 1897.

Panny, které pijí víno Babylóna, budou nakonec pít víno Božího hněvu. U Izajáše opilci Efraimovi projevují své slepé opilství tím, že převracejí věci naruby, a tento čin má být pokládán za „hrnčířskou hlínu“.

Ztotožnění „ustavičné“ jako symbolu Krista obrací pravdu o „ustavičné“ vzhůru nohama, neboť „ustavičné“ je satanský symbol. Millerovo ztotožnění „ustavičné“ s pohanstvím je přímo znázorněno na Abakukových deskách. Millerův objev pasáže v Tesalonickém, která mu umožnila porozumět, že to bylo pohanství, které bylo „odňato“, aby mohl být zjeven „člověk hříchu“, jenž

sedí v chrámu Božím, je hlavní pravdou obsaženou ve Druhé epištole Tesalonickým, kapitole druhé.

„Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, v němž by se to [ustavičné] vyskytovalo, kromě u Daniela. Potom jsem [s pomocí konkordance] vzal ta slova, která s tím stála ve spojení: ‚odejmout‘; odejme ustavičné; ‚od času, kdy bude ustavičné odňato,‘ atd. Četl jsem dále a domníval jsem se, že v tom textu nenaleznou žádné světlo; nakonec jsem dospěl ke 2. Tesalonickým 2,7.8. ‚Neboť tajemství nepravosti již působí; jen ten, kdo nyní zdržuje, bude zdržovat, dokud nebude odstraněn z cesty; a tehdy bude zjeven ten bezbožný,‘ atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! Tam to je! To je to ustavičné! Nuže, co má Pavel na mysli výrazem ‚ten, kdo nyní zdržuje‘ neboli brání? Výrazem ‚člověk hříchu‘ a ‚ten bezbožný‘ je míněno papežství. Nuže, co je to, co brání tomu, aby se papežství zjevilo? Inu, je to pohanství; tedy ‚to ustavičné‘ musí znamenat pohanství.“ — William Miller, Second Advent Manual, strana 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 6. ledna 1853.

Význam „ustavičné“ v Tesalonickým, který Miller objevil, je prvořadou pravdou tohoto oddílu. Když Pavel označuje ty, kdo nemilují pravdu, a proto přijmou mocné poblouzení, zcela jistě tím označuje nenávist k pravdě v obecném smyslu; avšak pravda, na niž se tento oddíl přímo odvolává, je pravda, že „ustavičné“ představuje pohanický Řím.

Svítilnou těla jest oko. Je-li tedy tvé oko prosté, celé tvé tělo bude plné světla. Je-li však tvé oko zlé, celé tvé tělo bude plné temnoty. Je-li tedy světlo, které je v tobě, tmou, jak veliká je ta tma! Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům; neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, anebo k jednomu přilne a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Matouš 6,22–24.

Existuje pouze láska k pravdě, anebo nenávist k pravdě. Neexistuje žádná střední půda. Mocný blud, který přichází na pošetilé panny z Matouše dvacet pět, je založen na jejich odmítnutí světla Millerových klenotů, jež představují závěrečnou zkoušku. Závěrečná zkouška starověkého Izraele byla jeho desátou zkouškou a Millerovy klenoty září v posledních dnech desetkrát jasněji. Symbolem odmítnutí Millerových klenotů je „the daily“, které opilci Efraimovi převrátili naruby ve třetí generaci adventismu. „The daily“ je satanským symbolem pohanství. Opilci uvedli padělaný klenot, který přinesli z odpadlého protestantismu a který označuje „the daily“ za symbol Krista.

Millerovo chápání jeho klenotů bylo omezeno dějinami, v nichž byl povolán. Přesvědčen, že druhý příchod je následující prorockou událostí, mohl smrtelný úder papežství v roce 1798 představovat pouze čtvrté a poslední pozemské království z druhé kapitoly Danielovy. Miller byl ve svém chápání „ustavičné“ rovněž omezen, neboť jeho svědectví uvádí, že byl skrze zjevení veden ke zvláštní metodě studia, přičemž prohlásil, že používal svou Bibli, Crudenovu konkordanci a četl některé noviny. Jeho rozhodnutí studovat tímto způsobem mu jednoduše vstoupilo na mysl.

„Během dvanácti let, kdy jsem byl deistou, četl jsem všechny dějiny, které jsem mohl nalézt; nyní jsem si však zamiloval Bibli. Učila o Ježíši! Přesto mi však nemalá část Bible zůstávala

nejasná. V roce 1818 nebo 1819, když jsem rozmlouval s přítelem, jehož jsem navštívil a který mne znal a slyšel mluvit v době, kdy jsem byl deistou, zeptal se mne dosti významným způsobem: „Co soudíš o tomto textu a o onom?“ a odkazoval tím na staré texty, proti nimž jsem jako deista namítal. Pochopil jsem, oč mu jde, a odpověděl jsem: Dáte-li mi čas, povím vám, co znamenají. „Kolik času potřebujete?“ Já nevím, odpověděl jsem, ale povím vám to; neboť jsem nemohl uvěřit, že by Bůh dal zjevení, kterému nelze porozumět. Tehdy jsem se rozhodl studovat svou Bibli v přesvědčení, že mohu zjistit, co mínil Duch svatý. Jakmile jsem však toto rozhodnutí učinil, napadla mne myšlenka: „Předpokládejme, že nalezneš oddíl, jemuž nebudeš moci porozumět; co učiníš?“ Tehdy mi přišel na mysl tento způsob studia Bible: Vezmu slova takových oddílů, budu je sledovat v celé Bibli a tímto způsobem zjistím jejich význam. Měl jsem Crudenovu konkordanci, která je podle mého mínění nejlepší na světě; vzal jsem si tedy ji i svou Bibli, usedl ke svému psacímu stolu a nečetl nic jiného, leda trochu noviny, neboť jsem byl odhodlán poznat, co má moje Bible na mysli. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.“

Millerovy drahokamy nebyly rozpoznány pouze na základě jeho metody studia, nýbrž také přímým zjevením od Boha.

„Bůh poslal svého anděla, aby působil na srdce rolníka, který nevěřil Bibli, a vedl jej k tomu, aby zkoumal proroctví. Boží andělé onoho vyvoleného opakovaně navštěvovali, aby vedli jeho mysl a otevřeli jeho porozumění proroctvím, která byla Božímu lidu vždy temná. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a byl veden, aby hledal článek za článkem, až s údivem a obdivem hleděl na Boží slovo. Spatřil v něm dokonalý řetěz pravdy. To Slovo, které pokládal za nevniknuté, se nyní otevřelo jeho zraku ve své kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vykládá druhou, a když byl některý oddíl jeho porozumění uzavřen, nalezl v jiné části Slova to, co jej vysvětlovalo. Na svaté Boží slovo pohlížel s radostí a s nejhlubší úctou a bázní.“ Early Writings, 230.

Když sestra Whiteová uvádí, že „Bůh poslal svého anděla“ k Millerovi, znamená to, že andělem poslaným k Millerovi byl Gabriel, neboť výraz „jeho anděl“ je označení připisované Gabrielovi.

„Slova anděla: „Já jsem Gabriel, který stojím před Bohem,“ ukazují, že zastává postavení vysoké cti v nebeských síních. Když přišel s poselstvím k Danielovi, řekl: „Nikdo mi v těchto věcech nepomáhá kromě Michaela [Krista], vašeho knížete.“ Daniel 10:21. O Gabrielovi Spasitel mluví ve Zjevení slovy, že „je dal ve známost skrze svého anděla svému služebníku Janovi“. Zjevení 1:1.“ Touha věků, 99.

Gabriel a ostatní andělé byli posláni, aby vedli Millerovu mysl a „otevřeli jeho porozumění proroctvím, která byla Božímu lidu odedávna temná“. Jeho poselství nevzniklo pouze prostřednictvím jeho metody studia, nýbrž také skrze božské zjevení. Sama metoda, kterou používal ke studiu Bible, mu byla vložena do mysli. Když Bůh uvádí pravdu do naší mysli, je to božské zjevení, na rozdíl od dospění k pravdě prostřednictvím procesu správného rozdělování Bible. Miller činil obojí, avšak božské zjevení muselo být součástí toho, jak Miller dospěl k porozumění tématu „the daily“.

Miller by nerozpoznal kolísání rodu v osmé kapitole Daniela, ve verších devět až dvanáct, neboť měl k dispozici pouze Bibli a konkordanci, která postrádá jakékoli informace týkající se biblických jazyků. Neviděl by rozdíl mezi „sur“ a „rum“, které jsou obě překládány jako „odejmout“. Neviděl by rozdíl mezi „miqdash“ a „qodesh“, které jsou obě překládány jako „svatyně“.

Nebyl by byl spatřil pravdu slova „tamid“, které se v Bibli vyskytuje sto čtyřikrát. Pravda, kterou nemohl spatřit (a která je zároveň také pravdou, kterou spatřil), spočívala v tom, že ze všech sto čtyř případů, kdy je hebrejské slovo „tamid“ v Bibli použito, je pouze v knize Daniel toto hebrejské slovo „tamid“ použito jako podstatné jméno. „Tamid“ je hebrejské slovo, které znamená „ustavičný“, a v knize Daniel je překládáno jako „každodenní“.

Pouze v knize Daniel je toto slovo užito jako podstatné jméno, zatímco ve všech ostatních devadesáti devíti případech je užito jako příslovce. Z tohoto důvodu, když se překladatelé Bible krále Jakuba setkali s tím, že Daniel toto slovo pětkrát používá jako podstatné jméno, zatímco všichni ostatní pisatelé Bible je devadesát devětkrát používají jako příslovce, byli vahou důkazů přinuceni opravit Danielovo užití tohoto slova jako podstatného jména. Aby Daniela opravili, přidali ke Slovu slovo „obět“, a tak změnili podstatné jméno v příslovce. A potom, aby byli opraveni překladatelé, byla Ellen White inspirována zaznamenat, že „viděla ve vztahu k ‚Denní‘, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a do textu nepatří; a že Pán dal správný pohled na tuto věc těm, kteří hlásali poselství o hodině soudu.“

Miller se podle vlastního svědectví snažil porozumět „ustavičné oběti“, k čemuž nakonec dospěl ve 2. Tesalonickým. Avšak také podle vlastního svědectví, když se snažil porozumět nějakému slovu, zkoumal každé místo, kde bylo toto slovo použito, a toto slovo je v Bibli použito ještě na devadesáti devíti dalších místech. Jeho svědectví o „ustavičné oběti“ však zní, že ji nenalezl nikde jinde než v knize Daniel, když prohlásil: „Četl jsem dál a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, kde by se to [ustavičná obět] vyskytovalo, než v Danielovi.“ Miller byl k drahokamům veden nejen svou metodou studia, ale také božským zjevením, které mu bylo dáno prostřednictvím služby andělů.

Proto bylo jeho chápání „ustavičné“ správné, avšak omezené. Nedokázal rozpoznat, že z pěti případů, kdy je v knize Daniel „ustavičná“ zmíněna, jeden ze tří případů, kdy je „ustavičná“ „odňata“, představuje jiný význam než další dva případy. V jednom případě je „ustavičná“ použita s hebrejským slovem „rum“ a v dalších dvou případech je použita s hebrejským slovem „sur“. Obě slova se překládají jako „odnětí“, avšak „rum“ v Danielovi 8,11 znamená „pozdvihnout a vyvýšit“ a v 11,31 a 12,11 slovo „sur“ znamená „odstranit“.

Teologové, kteří jedí a pijí babylónskou stravu, tvrdí, že ať už je nějaká věc odstraněna, nebo kdykoli je nějaká věc pozvednuta, obojí představuje určitý druh odstranění, takže obě slova je třeba chápat jako slova téhož významu. Tvrdí, že ve všech třech případech, kdy je „ustavičná obět“ „odňata“, jde vždy o odstranění, a tím dávají najevo, že Daniel byl ve své volbě slov nedbalý. Otevřeně to sice neříkají, avšak nepřímou učí, že Daniel měl ve všech třech výskytech použít slovo „sur“, neboť podle těchto teologů měl údajně pokaždé na mysli totéž, když byla „ustavičná obět“ „odňata“.

Totéž činí se slovy „miqdash“ a „qodesh“, která jsou v jedenáctém až čtrnáctém verši osmé kapitoly obě překládána jako „svatyně“. U každého výskytu slova „svatyně“ v těchto čtyřech verších trvají na tom, že všechna označují Boží svatyni. Opět podle této logiky měl Daniel ve všech třech odkazech prostě použít „qodesh“ a ve verši jedenáct nepoužít „miqdash“. Miller by rozdíl mezi těmito slovy nerozpoznal, avšak moderní teologové jej rozpoznávají, a když tak činí, trvají na tom, že žádný rozdíl nemá být uznáván. Přesto Miller, který rozdíl mezi těmito slovy nerozpoznával, dospěl k opačnému závěru než moderní teologové.

Skutečností je, že Daniel byl nesmírně pečlivý pisatel, který znal hebrejský jazyk a byl pokládán za desetkrát moudřejšího než všichni ostatní babylónští mudrci, kteří sami o sobě byli ve své společnosti velmi učenými muži. Jestliže někdo znal náležité užívání hebrejského jazyka a to, jak má být v oné konkrétní historii správně vyjádřen, pak to byl Daniel. Užije-li Daniel odlišných slov, pak proto, že měla nést odlišné významy, které se záměrně snažil vyjádřit. Když je uznáno Danielovo rozlišené užívání slov, která se překládají jako „svatyně“ nebo jako „odňat“, potvrzují Millerovo chápání „každodenní oběti“, které Miller rozpoznal právě v tom oddílu, kde Pavel označuje ty, kdo nenávidí pravdu, za určené k tomu, aby přijali mocné blouznění.

Ti, kdo nenávidí pravdu a věří lži, která působí mocné blouznění, jsou také znázorněni jako opilci Efraimovi, kteří jsou představeni ve dvou třídách. Jedna třída je učené vedení a druhá třída je neučený lid, který bude slyšet jen to, čemu jej učenci učí. To jsou ti, kdo se skrývají pod lžemi a uzavírají smlouvu se smrtí. To jsou ti, jejichž duše se pozvedá v Abakukovi dva, a jsou to pošetilé panny z Matouše dvacet pět. To jsou ti, kdo odmítají základní pravdy Millerova snu, které na konci září desetkrát jasněji (což představuje desátou a poslední zkoušku pro moderní Izrael), jak je předobrazeno desátou a poslední zkouškou pro starověký Izrael.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mě bude tento lid popouzet k hněvu? A jak dlouho mi nebudou věřit, přes všechna znamení, která jsem mezi nimi učinil? Raním je morem, zbavím je dědictví a z tebe učiním národ větší a mocnější než jsou oni. Mojžíš však řekl Hospodinu: Egypťané o tom uslyší, neboť jsi tento lid svou mocí vyvedl z jejich středu, a povědí to obyvatelům této země; ti již slyšeli, že ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, že se ty, Hospodine, dávaš vidět tváří v tvář, že tvůj oblak stojí nad nimi a že kráčíš před nimi ve dne v sloupu oblakovém a v noci v sloupu ohnivém. Jestliže tedy pobiješ všechnen tento lid jako jednoho muže, národy, které slyšely o tvé pověsti, řeknou: Protože Hospodin nebyl s to uvést tento lid do země, kterou jim přísahou zaslíbil, pobil je na poušti. A nyní, prosím, nechť se ukáže veliká moc mého Pána, jak jsi promluvil, když jsi řekl: Hospodin je shovívavý a velmi milosrdný, odpouští nepravost a přestoupení, avšak viníka nikterak nenechává bez trestu, navštěvuje nepravost otců na dětech až do třetího a čtvrtého pokolení. Odpusť, prosím, nepravost tohoto lidu podle velikosti svého milosrdenství, tak jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až dosud. I řekl Hospodin: Odpustil jsem podle tvého slova. Ale jakože jsem živ, celá země bude naplněna Hospodinovou slávou. Avšak všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem učinil v Egyptě i na poušti, a již mě nyní těchto desetkrát pokoušeli a neuposlechli mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům;

neuvidí ji nikdo z těch, kdo mě popouzel. Můj služebník Káleb však, protože v něm byl jiný duch a cele mě následoval, toho uvedu do země, do níž vešel, a jeho potomstvo ji obdrží.
Numeri 14,11–24.